Teismo praktikos rinkinys

BENDROJO TEISMO (ketvirtoji kolegija) SPRENDIMAS

2019 m. liepos 3 d.*

„Viešoji tarnyba – EIB personalas – Tarnybų organizavimas – Atleidimas nuo tarnybos – Prieiga prie elektroninio pašto ir prisijungimas prie informacinių priemonių – Ikiteisminė procedūra – Priimtinumas – Teisinis saugumas – Teisė būti išklausytam – Nekaltumo prezumpcija – Galutinė OLAF ataskaita – Pareiga motyvuoti – Atsakomybė – Turtinė žala – Neturtinė žala“

Byloje T-573/16

PT, Europos investicijų banko personalo narys, atstovaujamas advokatės E. Nordh,

ieškovas,

prieš

Europos investicijų banką (EIB), iš pradžių atstovaujamą G. Nuvoli, E. Raimond, T. Gilliams ir G. Faedo, vėliau G. Faedo ir M. Loizou, padedamų advokatų M. Johansson, B. Wägenbaur ir baristerio J. Currall,

atsakovas,

dėl pagal SESV 263 straipsnį ir Europos Sąjungos Teisingumo Teismo 50a straipsnį pateikto prašymo, kuriuo siekiama, pirma, kad būtų panaikinti 2015 m. balandžio 13 d., gegužės 12 d., birželio 16 d. ir spalio 20 d., 2016 m. birželio 6 d. ir 2017 m. vasario 7 d. EIB sprendimai dėl ieškovo atleidimo nuo tarnybos, 2015 m. birželio 18 d. EIB sprendimas sustabdyti ieškovo prieigą prie EIB elektroninio pašto ir prisijungimą prie informacinių priemonių ir EIB sprendimai jam nesiųsti darbo užmokesčio lapelių ir išbraukti jo vardą iš EIB vidaus interneto svetainėje paskelbtos organizacinės struktūros, ir, antra, kad būtų atlyginta tariamai ieškovo patirta žala,

BENDRASIS TEISMAS (ketvirtoji kolegija)

kurį sudaro pirmininkas H. Kanninen (pranešėjas), teisėjai J. Schwarcz ir C. Iliopoulos,

posėdžio sekretorius P. Cullen, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2018 m. sausio 23 d. posėdžiui,

priima šį

* Proceso kalba: švedų.

Sprendimą [1]

(Praleista)

III. Dėl teisės

(Praleista)

D. Dėl esmės

1. Dėl reikalavimo panaikinti

(Praleista)

a) Dėl pirmojo pagrindo pirmos dalies, susijusios su teisinio saugumo principo pažeidimu

(Praleista)

2) Dėl pirmojo ieškinio pagrindo pirmos dalies pagrįstumo

233 Reikia priminti, kad teisinis saugumas, kurį sudaro nuspėjamumo principas (šiuo klausimu žr. 2017 m. gegužės 11 d. Sprendimo *Deza / ECHA*, T-115/15, EU:T:2017:329, 135 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją), yra bendrasis Sąjungos teisės principas. Šiuo principu siekiama užtikrinti teisinių situacijų ir Sąjungos teisės reglamentuojamų santykių nuspėjamumą (žr. 2016 m. gegužės 4 d. Sprendimo *Andres ir kt. / ECB*, T-129/14 P, EU:T:2016:267, 35 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją) ir pagal jį reikalaujama, kad visi administracijos aktai, kurie sukelia teisinių padarinių, būtų aiškūs ir tikslūs, kad susijęs asmuo galėtų be abejonių žinoti savo teises ir pareigas bei imtis atitinkamų veiksmų (šiuo klausimu žr. 2016 m. sausio 27 d. Sprendimo *DF / Komisija*, T-782/14 P, EU:T:2016:29, 45 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją). Šis reikalavimas visų pirma susijęs su tuo, kada atitinkamas teisės aktas gali turėti neigiamų pasekmių susijusiems asmenims (šiuo klausimu žr. 2017 m. gegužės 11 d. Sprendimo *Deza / ECHA*, T-115/15, EU:T:2017:329, 135 punktą).

234 Taigi teisinis saugumo principas reikalauja, kad bet kurio akto, kuriuo siekiama teisinių pasekmių, privalomumas išplauktų iš Sąjungos teisės nuostatos, kuri turi būti aiškiai nurodyta kaip teisinis pagrindas (šiuo klausimu žr. 2017 m. gegužės 11 d. Sprendimo *Deza / ECHA*, T-115/15, EU:T:2017:329, 135 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją). Šis reikalavimas taip pat taikomas atsižvelgiant į pareigą motyvuoti (šiuo klausimu žr. 2009 m. spalio 1 d. Sprendimo *Komisija / Taryba*, C-370/07, EU:C:2009:590, 55 punktą).

235 Tikslios nuostatos nenurodymas gali nebūti esminis trūkumas, jei akto teisinis pagrindas gali paaiškėti iš kitų jo dalių. Vis dėlto tokia aiški nuoroda būtina, jei be jos suinteresuotiesiems asmenims ir Sąjungos teismui nėra aiškus tikslus šio akto teisinis pagrindas (2016 m. birželio 14 d. Sprendimas *Komisija / McBride ir kt.*, C-361/14 P, EU:C:2016:434, 48 punktas).

236 Kita vertus, pagal teisinio saugumo principą reikalaujama, kad aptariamo akto pasekmės būtų nuspėjamos (šiuo klausimu žr. 2015 m. birželio 12 d. Sprendimo *Health Food Manufacturers' Association ir kt. / Komisija*, T-296/12, EU:T:2015:375, 86 punktą).

1 Pateikiami tik tie šio sprendimo punktai, kuriuos Bendrasis Teismas mano tikslinga paskelbti.

237 Vis dėlto nuspėjamumo sąvokos apimtis iš esmės priklauso nuo aptariamo akto turinio, srities, su kuria jis yra susijęs, ir asmens, kuriam jis skirtas, statuso. Konkrečiai kalbant, pagal šią sąvoką nedraudžiama tai, kad atitinkamam asmeniui gali tekti pasinaudoti specialistų patarimais, siekiant konkretaus atvejo aplinkybėmis tinkamai įvertinti pasekmes, kurias gali lemti šis aktas (šiuo klausimu žr. pagal analogiją 2005 m. birželio 28 d. Sprendimo *Dansk Rørindustri ir kt. / Komisija*, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ir C-213/02 P, EU:C:2005:408, 219 punktą).

238 Nagrinėjamu atveju reikia pažymėti, kad, anot ieškovo, atleidimo nuo tarnybos sąvoka nėra aiškiai pagrįsta nei 2009 m. Personalo reglamentu, nei jokia kita Sąjungos teisės nuostata. Iš bylos medžiagos nematyti, kad priemonės, kaip antai ieškovo atleidimas nuo tarnybos, būtų įprasta arba žinoma EIB ir apskritai Sąjungos institucijų praktika. 2015 m. birželio 15 d. ir kovo 13 d. susirinkimuose buvo aiškiai kalbama apie ieškovo atleidimo nuo tarnybos „ypatingumą“.

239 2015 m. balandžio 13 d. ir 2015 m. gegužės 12 d. sprendimuose nebuvo nurodytas teisinis pagrindas, kuriuo remdamasis EIB grindė ieškovo atleidimą nuo tarnybos. Dėl trumpumo šiuose sprendimuose nenurodyta jokia teisės norma, nei kita informacija, kuria remdamasis ieškovas galėtų nustatyti tokį teisinį pagrindą. Iš tiesų 2015 m. balandžio 13 d. sprendime EIB yra tik paminėta ieškovo „situacija darbo vietoje“, Bendrosios inspekcijos atliekamas tyrimas ir tarnybos bei pareiškėjo interesai, be to, nurodyta, kad pareiškėjas „laikinai nušalinamas nuo savo profesinių įsipareigojimų“ ir kad jo Tarnybos nuostatuose nustatytos teisės lieka nepakitusios. 2015 m. gegužės 12 d. sprendimas yra dar glaustesnis, nes jame tik minimas tolesnis tyrimas, ieškovo ir jo vadovų gerovė ir galimas ieškovo perkėlimas į kitą darbo vietą.

240 Neatsižvelgiant į tai, kad 2015 m. balandžio 13 d. ir gegužės 12 d. sprendimuose nebuvo nurodytas teisinis pagrindas, kuriuo remiantis ieškovas buvo nušalintas nuo tarnybos, EIB nereagavo į ieškovo prašymus dėl paaiškinimo šiuo klausimu kelis mėnesius, ir tik per Socialinių reikalų ir administracinių paslaugų direktorato direktorių jį informavo, jog jo atleidimas nuo tarnybos nėra tarnybos sustabdymas pagal 2009 m. Personalo reglamento 39 straipsnį. Taigi nėra ginčijama, kad EIB neatsakė į 2015 m. kovo 13 d. elektroninį laišką, kuriuo ieškovas aiškiai prašė „nurodyti sprendimo [nušalinti nuo tarnybos, kurį jis ketino priimti] teisinį pagrindą“ (žr. šio sprendimo 221 punktą). Tik 2015 m. birželio 16 d., t. y. vėliau, kai buvo priimti 2015 m. balandžio 13 d. ir gegužės 12 d. sprendimai, ir ieškovui aiškiai paprašius patarimo, EIB nurodė, kad administracija turi didelę diskreciją savo tarnybų organizavimo srityje, ir paminėjo savo rūpestingumo pareigą, kuria grindžiamas ieškovo atleidimas nuo tarnybos.

241 Tokiomis aplinkybėmis iki 2015 m. birželio 16 d. ieškovas negalėjo, neatsižvelgiant į jo teisinį išsilavinimą ir į specialistų patarimus, nustoti abejoti dėl teisinio pagrindo, kuriuo remiantis buvo priimti 2015 m. balandžio 13 d. ir gegužės 12 d. sprendimai. Reikia daryti išvadą, kad EIB paliko ieškovą nežinioje ilgą laiką dėl šių sprendimų apimties. Vadinasi, jis negalėjo aiškiai žinoti savo teisių ir įsipareigojimų ir imtis veiksmų.

242 Ši išvada yra dar svaresnė dėl to, kad, kaip iš esmės nurodo ieškovas, 2015 m. balandžio 13 d. ir gegužės 12 d. sprendimuose pateiktu sąvokos „atleidimas“ (nuo pareigų) ir termino „nušalinimas“ (nuo profesinių įsipareigojimų) aiškinimu, kurį norėjo jiems suteikti EIB, labai nutolstama nuo jų įprastos reikšmės. Iš tiesų sąvoka „atleidimas“ savo įprasta reikšme reiškia leidimą nevykdyti to, kas nustatyta. Dėl termino „nušalinimas“ pažymėtina, kad jis įprasta reikšme reiškia, jog asmuo nebeprivalo daryti tai, kas nustatyta. Taigi nagrinėjamu atveju EIB pavartojo sąvoką „atleidimas“ ir terminą „nušalinimas“, kad apibūdintų draudimą daryti tai, kas nustatyta. Kaip EIB aiškiai pripažino teismo posėdyje, ieškovas „negal[ėjo] dirbti“ dėl to, kad buvo atleistas nuo tarnybos. Iš ieškovo ir EIB susirašinėjimo matyti šis neaiškumas. Pavyzdžiui, dėl 2015 m. balandžio 15 d. savo atsakymo į profesinį elektroninį laišką ieškovas gavo „įspėjimą“ iš GD RM Finansų rizikos direktorato direktoriaus. Tačiau jis nenurodė ieškovui, kad jam buvo uždrausta dirbti, jis tik nurodė, kad ieškovas „oficialiai nedirbo“ (*officially off duty*) ir kad iš jo nesitikima, kad jis dirbs arba atsakys į elektroninius laiškus.

243 Darytina tokia išvada: kadangi 2015 m. balandžio 13 d. ir gegužės 12 d. sprendimuose nenurodytas teisinis pagrindas, jais pažeistas teisinio saugumo principas ir juose trūksta motyvų.

244 Vis dėlto 2015 m. birželio 16 d. ir spalio 20 d. sprendimuose aiškiai ir tiksliai nurodytas teisinis pagrindas arba bent jau informacija, kuria remdamasis ieškovas gali juos aiškiai nustatyti.

245 Taigi 2015 m. birželio 16 d. sprendime, be kita ko, nustatyta, kad:

„Be to, kalbant apie 2015 m. birželio 3 d. laiške Jūsų advokatų suformuluotą prašymą paaiškinti teisinį pagrindą, kuriuo grindžiamas Jūsų atleidimas nuo tarnybos, prašome atkreipti dėmesį į tai, kad EIB, kaip ir bet kuri kita Sąjungos institucija, turi plačią diskreciją savo tarnybų ir personalo organizavimo srityje. Šie įgaliojimai apima teisę priimti sprendimą dėl atleidimo nuo tarnybos laikantis jurisprudencijos, kai administracija susiduria su incidentais, nesuderinamais su tarnybos drausme ir įprasta tvarka. EIB privalo veiksmingai imtis būtinų priemonių ir greitai bei su reikiamu atidumu reaguoti į bylos aplinkybes, kad būtų nustatyti faktai ir taip padarytos reikiamos išvados susipažinus su visa informacija.

Vadinasi, tokiomis aplinkybėmis, kokios susiklostė šioje byloje, [EIB], viena vertus, ėmėsi laikinų neatidėliotinų administracinių priemonių, būtinų įprastoms darbo sąlygoms atkurti pagal gero administravimo ir rūpestingumo pareigos reikalavimus. Šios priemonės buvo priimtos su iš [EIB] reikalaujamu atidumu, kai jis nagrinėja su asmeniu susijusią situaciją.

Kita vertus, [EIB], kad priimtų sprendimą dėl tolesnių priemonių, greitai bandė nustatyti svarbius faktus, susijusius su praneštomis situacijomis ar kaltinimais. Atsižvelgiant į incidentų pobūdį šiuo atveju, [EIB] ėmėsi ypatingos priežiūros.

<…>

Jūsų atleidimo nuo tarnybos patvirtinimas yra pagrįstas:

(a) reikšmingu tarnybos interesu, kuriam užtikrinti būtinos formalios [EIB] apsaugos priemonės, skirtos susidoroti su padėtimi jūsų darbo vietoje, kurioje Jūsų ir Jūsų viršininko santykiai tapo tokie netoleruotini, kad įprastas tarnybos veikimas nebėra įmanomas. Nebegalima atkurti skyriaus veiklos neatskyrus Jūsų nuo Jūsų tiesioginio viršininko;

(b) pareiga atsižvelgti į Jūsų viršininko, kuris jautė, kad jam kėlė grėsmę Jūsų elgesys ir nebegalėjo gerai vykdyti savo profesinės veiklos Jums esant [EIB], interesus;

(c) pareiga atsižvelgti į Jūsų interesus, nes administracija privalo nepalikti Jūsų asmens, kuriam Jūs pateikėte kaltinimus, akivaizdoje.“

246 2015 m. spalio 20 d. sprendime „patvirtinamas“ ieškovo atleidimas nuo tarnybos ir nurodoma, kad teisinio pagrindo klausimas buvo išspręstas anksčiau taip pat pateikiami šie paaiškinimai:

„Atleidimas nuo tarnybos patenka į [EIB] administracijos kompetenciją ir, konkrečiai kalbant, į [EIB] pirmininko prerogatyvas ir kompetenciją administruoti [EIB] personalą, remiantis jo, kaip paskyrimo tarnybos oficialiu statusu pagal [Protokolą Nr. 5 dėl EIB statuto] ir EIB vidaus reglamentą (23 straipsnio 3 dalis).“

247 Vis dėlto vien to, kad 2015 m. birželio 16 d. ir spalio 20 d. sprendimuose aiškiai nurodyta arba leidžiama suprasti ieškovui naudojamą teisinį pagrindą, nepakanka, kad būtų galima daryti išvadą, jog jie atitinka teisinio tikrumo principo reikalavimus. Be to, pagal šio sprendimo 233, 234 ir 235 punktuose nurodytą jurisprudenciją reikėjo, kad ieškovas galėtų pakankamai tiksliai nustatyti tų sprendimų apimtį, visų pirma laiko atžvilgiu, ir nustatyti kiek laiko jis bus atleistas nuo tarnybos. Šis

reikalavimas turėjo būti taikomas dar griežčiau, nes ilgas atleidimas nuo tarnybos, kaip antai taikytas ieškovui, ne tik prilygo nušalinimui nuo pareigų pagal 2009 m. Personalo reglamento 39 straipsnį tiek, kiek dėl šio atleidimo jis negalėjo vykdyti savo funkcijų (šiuo klausimu žr. pagal analogiją 2015 m. gruodžio 16 d. Sprendimo *DE / EMA*, F-135/14, EU:F:2015:152, 39 ir 40 punktus), bet ir galėjo turėti didelių neigiamų padarinių jo profesinei, administracinei ir finansinei situacijai.

248 Iš tiesų, pirma, ilgas atleidimas nuo tarnybos, kaip antai taikytas ieškovui, gali nepalankiai paveikti jo Tarnybos nuostatuose nustatytas teises. Kadangi yra neleidžiama dirbti, EIB personalo narys, kaip antai ieškovas, kuris yra ilgai atleistas nuo tarnybos, negali būti tinkamai įvertintas pagal 2009 m. Personalo reglamento 22 straipsnį ir negali būti vėliau paaukštintas pagal nuopelnus remiantis to paties reglamento 23 straipsniu.

249 Antra, ilgas atleidimas nuo tarnybos, kaip antai taikytas ieškovui, gali nepalankiai paveikti jo teises į finansines išmokas. Taip būtų net ir tuo atveju, jei, suinteresuotojo asmens darbo užmokestis būtų mokamas visu jos atleidimo nuo tarnybos laikotarpiu. Iš tiesų reikia priminti, kad EIB personalo nario, kaip antai ieškovo, darbo užmokestis gali apimti ne tik atlyginimą, bet ir kitas metines išmokas, numatytas 2009 m. Personalo reglamento II priede. Vis dėlto, kadangi dėl ilgo atleidimo nuo tarnybos, kaip antai taikytas ieškovui, veiklos rezultatai negalėjo būti vertinami ilgą laiką (žr. šio sprendimo 245 punktą), iš esmės buvo atimta galimybė gauti tokias išmokas. Kadangi jis tokiu atveju negalėjo būti paaukštintas (žr. šio sprendimo 248 punktą), jo atlyginimas taip pat negalėjo būti padidintas kaip yra kiekvieno pareigų paaukštinimo atveju pagal 2009 m. Personalo reglamento 23 straipsnį.

250 Trečia, kadangi EIB personalo nariui, kaip antai ieškovas, kuris yra ilgam atleistas nuo tarnybos, negali būti skirta jokia užduotis gali būti pažeisti jo, nors ir toliau ganančio atlyginimą, moraliniai interesai (šiuo klausimu žr. 2015 m. gruodžio 16 d. Sprendimo *DE / EMA*, F-135/14, EU:F:2015:152, 42 punktą), taip pat lygio ir pareigų atitikties principas, pagal kurį Sąjungos pareigūno arba tarnautojo funkcijos neturi būti žemesnės, nei atitinkančios šį lygį ir pareigas, atsižvelgiant į jų pobūdį, svarbą ir apimtį (1988 m. kovo 23 d. Sprendimo *Hecq / Komisija*, 19/87, EU:C:1988:165, 7 punktas ir 1998 m. gegužės 28 d. Sprendimo *W / Komisija*, T-78/96 et T-170/96, EU:T:1998:112, 104 punktas). Iš tiesų priešingai tam, ką teigė EIB, šio principo apimtis neribojama sprendimų perkelti į kitą darbo vietą atveju (šiuo klausimu žr. 2008 m. gegužės 8 d. Sprendimo *Kerstens / Komisija*, F-119/06, EU:F:2008:54, 45 punktą).

251 Skirtingai ne tik nuo 2015 m. kovo 12 d. ir balandžio 13 d. sprendimų, kurių galiojimas buvo aiškiai apribotas vienu mėnesiu, tačiau taip pat nuo sprendimo atleisti nuo tarnybos pagal 2009 m. Tarnybos nuostatų 39 straipsnį, kurio ilgiausias galiojimo laikas yra trys mėnesiai, išskyrus jei pradedamas baudžiamasis procesas, 2015 m. birželio 16 d. ir spalio 20 d. galiojimas neapribotas jokia skaičiais išreikšta trukme. Tiesa, šiuose sprendimuose primenamas ieškovo atleidimo nuo tarnybos laikinumas ir iš esmės patikslinama, kad jo galiojimo laikotarpis priklauso nuo būsimo įvykio. Vis dėlto reikia konstatuoti, kad minėtų sprendimų priėmimo dieną tokio įvykio atsiradimo data nebuvo nustatyta pakankamai tiksliai.

252 Iš tiesų 2015 m. birželio 16 d. sprendime apsiribojama nurodant, kad ieškovo atleidimas nuo tarnybos priklauso nuo OLAF „oficialaus tyrimo“ išvadų. Sąvoka „oficialus tyrimas“ neįtraukta į Reglamentą Nr. 883/2013 ir į 1999 m. gegužės 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (EB) Nr. 1073/1999 dėl OLAF atliekamų tyrimų (OL L 136, 1999, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių kalba, 1 sk., 3 t., p. 91), kuriuo pirmas reglamentas buvo panaikintas. Iš 2015 m. birželio 15 d. susirinkimo protokolo matyti, kad priešingai tam, ką galima suprasti iš ieškovo raštų, šia sąvoka turima omenyje ne sąvoka „administracinis tyrimas“, apibrėžta Reglamento Nr. 883/2013 2 straipsnio 4 dalyje, o bendrai OLAF procedūra, kuri baigiama parengiant tyrimo ataskaitą. Iš tiesų, per šį susirinkimą EIB socialinių ryšių ir administracinių paslaugų direktorato direktorius informavo ieškovą, kad iki OLAF ataskaitos pateikimo buvo numatyta pratęsti jo atleidimą nuo tarnybos.

253 Be to, 2015 m. spalio 20 d. sprendime apsiribojama nurodant, kad ieškovo atleidimas nuo tarnybos priklauso nuo OLAF „darbų“ užbaigimo. Sąvoka „darbai“ nėra pavartota nei Reglamente Nr. 883/2013, nei Reglamente Nr. 1073/1999, kuriuo pirmas reglamentas buvo panaikintas. Vis dėlto atsižvelgiant į šio sprendimo 252 punkte pateiktus svarstymus darytina išvada, kad ieškovas galėjo suprasti, jog kaip ir sąvoka „oficialus tyrimas“, sąvoka „darbai“ buvo bendrai turima omenyje OLAF procedūra, kuri baigiama parengiant tyrimo ataskaitą.

254 Reikėtų atkreipti dėmesį į tai, kad pagal Reglamentą Nr. 883/2013 OLAF tyrimo ataskaitai parengti netaikomi jokie griežti terminai. Šiame reglamente tik nurodoma be tikslesnio paaiškinimo, kad OLAF tyrimo ataskaita yra parengta „baigus“ administracinį tyrimą, kuris apibrėžtas minėto reglamento 2 straipsnio 4 dalyje ir kurio trukmė taip pat neapribota jokiu griežtu terminu, arba „po“ jo. Iš tiesų, minėto reglamento 7 straipsnio 8 dalyje nustatyta, kad jei tyrimas negali būti baigtas per 12 mėnesių nuo jo pradžios, OLAF generalinis direktorius pasibaigus 12 mėnesių laikotarpiui ir po to kas šešis mėnesius OLAF priežiūros komitetui teikia ataskaitas, kuriose nurodomos priežastys ir taisomosios priemonės, numatytos tyrimui paspartinti.

255 EIB socialinių ryšių ir administracinių paslaugų direktorato direktoriaus pareiškimai per 2015 m. birželio 15 d. susirinkimą, kuriuo buvo siekiama išklausyti ieškovą prieš priimant 2015 m. birželio 16 d. sprendimą, patvirtina tai, jog buvo sunku numatyti bent kiek tiksliau ar užtikrinčiau terminą, susijusį su OLAF procedūros užbaigimu. Iš tiesų, per šį susirinkimą EIB socialinių ryšių ir administracinių paslaugų direktorato direktorius informavo ieškovą, kad iki OLAF ataskaitos pateikimo buvo numatyta pratęsti jo atleidimą nuo tarnybos ir kad „tikimasi, jog tai bus atlikta iki vasaros atostogų, tačiau jam nebuvo galima duoti jokios garantijos šiuo kausimu, nes [EIB] neturėjo jokios kontrolės OLAF procedūros atžvilgiu“.

256 Šiomis aplinkybėmis ieškovas negalėjo pakankamai tiksliai nustatyti 2015 m. birželio 16 d. ir spalio 20 d. sprendimų apimties laiko atžvilgiu. Vadinasi, jis negalėjo aiškiai žinoti savo teisių bei įsipareigojimų ir imtis veiksmų.

257 Taigi 2015 m. birželio 16 d. ir spalio 20 d. sprendimais, kaip ir 2015 m. balandžio 13 d. ir gegužės 12 d. sprendimais, buvo pažeistas teisinio saugumo principas.

258 Dėl EIB argumento, kad tik atleidimas nuo tarnybos buvo galimas siekiant užkirsti kelią ieškovo ir jo viršininko konfliktui, nes nebuvo įmanoma jo perkelti į kitą tarnybą arba išsiųsti jį į kitą įstaigą, negalima abejoti šia išvada. Didelė diskrecija, kurią teigia EIB turintis, organizuoti savo tarnybų veiklą priskiriant joms užduotis ir joms vykdyti paskiriant EIB turimą personalą, nėra neribota. Atvirkščiai, šia diskrecija turi būti naudojamasi tarnybos interesais ir laikantis lygio ir pareigų atitikties principo (žr. 2015 m. birželio 19 d. Sprendimo *Z / Teisingumo Teismas*, T-88/13 P, EU:T:2015:393, 105 punktą ir nurodytą jurisprudenciją), taip pat rūpestingumo pareigos, bendrųjų Sąjungos teisės principų ir suinteresuotojo asmens pagrindinių teisių (šiuo klausimu žr. 2017 m. gruodžio 13 d. Sprendimo *HQ / OCVV*, T-592/16, nepaskelbtas Rink., EU:T:2017:897, 26 ir 27 punktus; 2007 m. gegužės 2 d. Sprendimo *Giraudy / Komisija*, F-23/05, EU:F:2007:75, 141 punktą ir 2007 m. spalio 9 d. Sprendimo *Bellantone / Audito Rūmai*, F-85/06, EU:F:2007:171, 61 punktą). Taigi minėta diskrecija neleidžiama administracijai nepaisyti teisinio saugumo principo arba lygio ir pareigų atitikties principo ilgą laikotarpį, kurio trukmės negalima tiksliai nustatyti, kai dėl to kyla rimtų nepalankių padarinių, aprašytų šio sprendimo 247–250 punktuose.

259 Jeigu EIB manė, kad ieškovo elgesys buvo panašus į rimtą pagrindą, dėl kurio jis galėjo būti atleistas iš darbo be išankstinio pranešimo, EIB turėjo taikyti drausminę procedūrą ir pagal 2009 m. Personalo reglamento 39 straipsnį jį nušalinti. Vis dėlto, jeigu EIB manė, kaip jis teigė per posėdį, kad ieškovo elgesys nepateko į šios nuostatos taikymo sritį, bet tolesnis bendradarbiavimas su juo buvo negalimas, laikydamasis taikytinų normų jis turėjo nutraukti jo sutartį pagal 2009 m. Personalo reglamento 16 straipsnį.

260 Vadinasi, reikia priimti pirmojo pagrindo pirmą dalį ir dėl to panaikinti 2015 m. balandžio 13 d., gegužės 12 d., birželio 16 d. ir spalio 20 d. sprendimus.

(Praleista)

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (ketvirtoji kolegija)

nusprendžia:

1. **Panaikinti Europos investicijų banko (EIB) 2015 m. balandžio 13 d., gegužės 12 d., birželio 16 d., spalio 20 d. 2016 m. birželio 6 d. ir 2017 m. vasario 7 d. sprendimus nušalinti PT nuo tarnybos ir 2015 m. birželio 18 d. EIB sprendimą sustabdyti jo prieigą prie EIB elektroninio pašto ir prisijungimą prie informacinių priemonių.**

2. **Nurodyti EIB sumokėti PT 25 000 EUR už patirtą neturtinę žalą ir palūkanas, skaičiuojamas nuo šio teismo sprendimo paskelbimo dienos, taikant Europos Centrinio Banko (ECB) pagrindinėms refinansavimo operacijoms nustatytą palūkanų normą, padidintą 3,5 punkto.**

3. **Atmesti likusią ieškinio dalį.**

4. **Priteisti iš EIB bylinėjimosi išlaidas.**

Kanninen Schwarcz Iliopoulos

Paskelbtas 2019 m. liepos 3 d. viešame teismo posėdyje Liuksemburge.

Parašai.